

42. møde

Tirsdag den 21. januar 1992 kl. 13.00

Dagsorden:

1) Første behandling af lovforslag nr. L 163:

Forslag til lov om ændring af lov om tjenestemænd i staten, folkeskolen og folkekirken.
Af Ebba Strange (SF) m.fl.

2) Første behandling af lovforslag nr. L 175:

Forslag til lov om ændring af lov om rettens pleje i Grønland.
Af justitsministeren (Engell).

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 40:

Forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af en flygtninge- og indvandrerkommission.
Af Kofod-Svendsen (KRF) m.fl.

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 41:

Forslag til folketingsbeslutning om autorisation af psykologer.
Af Ingrid Rasmussen (S), Birgitte Husmark (SF), Mimi Jakobsen (CD) og Elisabeth Arnold (RV) m.fl.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Første behandling af lovforslag nr. L 163:

Forslag til lov om ændring af lov om tjenestemænd i staten, folkeskolen og folkekirken.
Af Ebba Strange (SF) m.fl.
(Fremsat 18/12 91).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Finansministeren (Henning Dyremose):

Regeringen kan ikke gå ind for SF's lovforslag, bl.a. af følgende grunde:

For det første: Det er forhastet at drage eventuelle lovgivningsmæssige konsekvenser af tamilsagen, når undersøgelsesretten endnu ikke har afgivet sin redegørelse. Redegørelsen må forventes at indeholde en generel fremstilling af de tjenestemandretlige problemer, som bør indgå i overvejelser om eventuelle ændringer i tjenestemandsløven. Under alle omstændigheder må ændringer på dette område kræve et grundigt forberedende arbejde, hvori organisationerne også kan inddrages.

For det andet: Det er principielt forkert, at Folketinget gennem et lovgivningsinitiativ på nuværende tidspunkt kan komme til at påvirke undersøgelsesrettens arbejde.

For det tredje: Det er problematisk ved lov at inddrage private organisationer, der falder uden for kredsen af offentlige myndigheder i sager om offentligt ansattes lydighedspligt.

For det fjerde: Det er specielt problematisk at inddrage organisationerne på grund af de ansattes tavshedspligt.

Og for det femte: Det er også problematisk, at tjenestemænd, der ikke er medlemmer af en organisation, får pligt til at inddrage en organisation, når der opstår problemer i forhold til overordnede.

Vi afviser altså forslaget.

Hans Jørgen Jensen (S):

I det fremsatte lovforslag kommer SF med to tilføjelser til lovens § 10, som siger, at en tjenestemand er forpligtet til at efterkomme de tjenesteforskrifter, der gælder for udførelsen af de med tjenestestillingen forbundne opgaver.

Hvis man ser på § 10, stk. 1, hvor der bl.a. står: »Hvorefter tjenestemanden samvittighedsfuldt skal overholde de regler, der gælder for hans stilling«, kan jeg ikke rigtig se, at der i lovforslagets stk. 2 er nogen forskel i forhold til det, der i forvejen står i lovens stk. 1.

I lovforslagets stk. 3 siger man: »Er en tjenesteforskrift åbenbart retsstridig (ulovlig), er tjenestemanden forpligtet til at undlade udførelsen af embedshandlinger, der kan henføres til en sådan forskrift. Tjenestemanden underretter en af de i § 49 omhandlede forhandlingsberettigede centralorganisationer, der afgiver en udtalelse til vedkommende minister.«

[Hans Jørgen Jensen]

Jeg mener også, at det, der står i lovforslagets stk. 3, er omfattet af regler i den nuværende tjenestemandsløve, sådan at der reelt ikke er nogen baggrund for at lave om på tingene.

Dernæst mener jeg ligesom finansministeren, at det er meget betænkeligt, at organisationerne skal inddrages på den måde, som man fra SF's side foreslår.

Jeg vil gerne sige, at selv om vi meget gerne hører, hvad det er for ting, der kan være anderledes i formuleringen af tjenesteforskrifter, er vi i Socialdemokratiet skeptiske over for dette forslag – for ikke at sige, at vi nærmest er imod.

Kai Dige Bach (KF):

Her fremsætter SF et lovforslag om ændringer i tjenestemandsløven med baggrund i en enkelt sag, en sag, der endnu ikke har fundet sin afslutning.

Vi er i Det Konservative Folkeparti altid meget betænkelige ved at lave love ud fra enkelt-sager. Og da dette lovforslag ydermere ser ud til at kunne medføre en række meget uoverskuelige konsekvenser, vil vi gerne henvise det til behandling – hvis det overhovedet skal behandles – når den verserende sag er afsluttet.

Helge Sander (V):

Venstre tager klart afstand fra dette lovforslag, og vi kan til fulde følge finansministerens afvisning ikke mindst med hensyn til det tidspunkt, hvor man nu fremsætter det.

Første del indeholder ikke de store problemer; det er forhold, vi kender. Men hvis vi kigger på anden del af forslaget, det, der drejer sig om underretning af den forhandlingsberettigede organisation, er der til gengæld grund til at være yderst opmærksom. I denne proces vil ikke mindst de højt tavshedsbelagte informationer skulle videregives til en organisation af privat karakter, og man kunne forestille sig, at det vil kunne give anledning til nogen diskussion om, hvad der er af sager i centraladministrationen, som måske er meget spændte.

Der sættes med lovforslag nr. L 163 spørgsmålstegn ved den kendte tredeling af magten. Nu er det tilsyneladende således, at organisationerne skal kæmpe med pressen om betegnelsen »den fjerde statsmagt«. I det hele taget synes vi, at der kan stilles mange spørgsmål i kølvandet på dette forslag. Hvad med f.eks. ministeransvarlighedsloven. Det er jo ikke helt

sikkert, at vi med dette alene tager hensyn til den ene part, som SF nok tænker på; det kan nok også give nogle problemer i retning af ansvarsforflygtigelse, hvis en sådan bestemmelse bliver indføjet.

Men sagt i al sin korthed: Fra Venstre siger vi nej, ikke alene på grund af den løbende undersøgelse, men også fordi vi mener, det er en sag, der har stor juridisk dybde og nogle konsekvenser, som det umiddelbart for os at se er meget, meget vanskeligt at overskue.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det lovforslag, SF her har fremsat, burde egentlig være overflødig, men er det desværre ikke.

Det er nødvendigt at lovgive om, at gældende praksis skal fremgå af tjenestemandsløven, for det gør den ikke. En lov, der er vedtaget i dette Ting, må til enhver tid stå over, hvad en minister mener. Der må ikke være tvivl om, at tjenestemanden skal overholde loven, om end han får tjenstlig ordre om noget andet af en minister.

Sådan er gældende praksis, men det har desværre vist sig, at det er nødvendigt at lovgive herom. Det viser ikke alene den sag, som er omtalt af mange her, og som selvfølgelig har været med til at inspirere til dette forslag, men det viser også andre sager ude i kommunerne, hvor planlov og offentlighedslov overtrædes, og som bekendt har tjenestemandsløven afsmittende virkning ude i kommuner og amter.

SF mener, at skal det tjenestemandssystem, vi kender, overleve, så må der stilles krav til moral og etik hos de mennesker, der har fået et embede efter en god, lang uddannelse, som skatteyderne har betalt. De mennesker må have en moral og en etik, der klart får dem til at sige fra, hvis de får en tjenstlig ordre, der strider mod loven eller bøjer loven efter en ministers forgodtbefindende.

Hvis dette krav ikke opfyldes, vil det system, vi kender, ikke overleve, og vi bliver nødt til at se på, hvilke andre modeller der kan bruges. SF mener, at det system, vi har, og som betyder, at embedsmænd er loyale over for den til enhver tid siddende minister, er til at arbejde med. Der er mange vanskeligheder med de systemer, hvor der sker en stor udskiftning af embedsmænd ved indsættelse af nyvalgte ministerier.

[Lilli Gyldenkilde]

Det er også klart, at vi ikke kan have et system, der bygger på overloyalitet over for en minister imod loven. Man kan ikke have et system, der ikke retter op på det renommé, som Justitsministeriet har fået. Det er ikke til at leve med. Når man på et spørgsmål svarer, at det har man fået svar på ovre fra Justitsministeriet, så breder der sig en småfnisen i krogene. Det kan vi ikke leve med. Det er selvforskyldt, men det er uværdigt.

SF foreslår, at organisationen må inddrages, hvor en tjenestemand får en tjenstlig ordre, der efter hans eller hendes mening strider mod loven. Tjenestemanden skal selvfølgelig først og fremmest sige fra over for sin foresatte. Men det må så være muligt for ham eller hende at få hjælp til afklaring af sådan en sag, hvis den foresatte holder fast i sit. Som der står skrevet i lovforslaget, er vi også parate til at se på andre muligheder, måske at Ombudsmanden bliver inddraget mere end tidligere.

Men hvis resultatet bliver, at organisationerne skal inddrages – for jeg er ikke i tvivl om, at vi kommer til at arbejde videre med disse tanker, om end det ikke bliver præcis som SF vil have det – så må jeg sige, at det under alle omstændigheder forudsætter, at organisationerne ikke slår sig for munden og nægter at debattere, hvilke skrevne og uskrevne regler der skal til. Hidtil har organisationernes rolle jo ikke været særlig flatterende, det vil jeg ikke undlade at sige.

Jeg skal naturligvis indstille lovforslaget til vedtagelse.

Poul Nødgaard (FP):

SF har hidtil holdt en lav profil i tamilsagen, og det skal partiet roses for. Derfor er det også uforståeligt, at SF nu midt i tamilsagen fremsætter et forslag til ændring af tjenestemandsløven og dermed drager den forhåndskonklusion, at embedsmændenes arbejdsvilkår skal laves om.

Det nuværende tjenestemandssystem har helt givet sine fejl og mangler, og disse kan vi godt diskutere. Vi kunne måske også drøfte, om vi overhovedet skal have et tjenestemandssystem med de økonomiske fordele, denne gruppe har i forhold til andre samfundslag, og her kan jeg eksempelvis blot nævne en ikke uvæsentlig pensionsforpligtelse, der er med til på længere sigt at ødelægge dansk økonomi.

Fremskridtspartiet kan give SF tilsagn om, at vi kan lave en total gennemgang ikke alene af det nuværende tjenestemandssystem, men også af alle andre ansættelsesformer, og ud fra en sådan kulegravning drage en klar konklusion til det fremtidige offentlige ansættelsessystem, herunder naturligvis også de forpligtelser, som offentligt ansatte har. Her kommer det også ind i billedet, hvad en arbejdsgiver lovligt kan forlange af sine ansatte, og hvilke muligheder disse har for at sige fra.

Det bedste, SF efter min opfattelse kan gøre – også for danske lønmodtagere – vil være at trække lovforslaget tilbage.

Heraf følger naturligvis, at Fremskridtspartiet ikke på det foreliggende grundlag kan tilslutte sig lovforslaget, da vi finder, at de nuværende regler er sådan, at man udmærket kan administrere efter dem. Jeg har ikke hørt om uoverstigelige problemer, som der efter SF's opfattelse tilsyneladende skulle være i denne sag. Jeg synes, det er et lidt tænkt lovforslag.

Lone Dybkjær (RV):

Det Radikale Venstre kan godt forstå, at SF har ønsket at fremsætte dette lovforslag, men vi mener, at det er for tidligt et tidspunkt at gøre det på. Vi mener, undersøgelsesretten vedrørende tamilsagen skal have lov til at arbejde færdigt, og når den så er færdig, må Folketinget diskutere, hvilke konsekvenser der skal drages af det arbejde, der dér foregår.

Jeg synes, der er mange ting, man kan forestille sig at tage op. Som SF's ordfører, fru Lilli Gyldenkilde, var inde på, er det for så vidt et overflødig forslag – i den forstand, at det burde være sådan, uden at man præciserede det i loven.

Vi har vores betænkelighed ved umiddelbart at sige ja til det, fordi det ikke nødvendigvis betyder, at tingenes tilstand bliver bedre. Der er jo ingen tvivl i dag om, at en tjenestemand ikke er forpligtet til at gøre noget, der er ulovligt. Det er der ingen der er her i landet. Derfor er det ikke sikkert, at det fører til noget, at man yderligere understreger det i loven.

Når undersøgelsesretten er færdig, tror vi der vil være en lang række konsekvenser, der skal drages af tamilsagen. Men vi finder, at det på nuværende tidspunkt er for tidligt at tage fat på denne problemstilling, og vil derfor afvente arbejdets færdiggørelse.

Glønborg (KRF):

Man kommer desværre ikke uden om, at problemet, som er rejst i SF's forslag, har vist sig at være aktuelt. Man kan derfor gå ind i nogle overvejelser af, om det, som vi alle sammen mener er det rigtige, er tilstrækkeligt beskrevet i retslitteraturen eller det er nødvendigt at få det præciseret i en lovgivning.

Fra Kristeligt Folkepartis side så vi gerne, at vi fik redegørelsen fra dommeren, der har beskæftiget sig med sagen, før vi vurderer, om tamilsagen skal give anledning til, at vi foretager den præcisering, som lovforslaget her er udtryk for.

Vi er ikke umiddelbart klar til at godtage forslaget, men vi vil ikke afvise, at der kan være et problem, som vi på et senere tidspunkt må tage op til overvejelse.

Vi er meget optaget af, at vi ikke ved den formulering, der er brugt her, kommer til at røre ved noget andet, som vi anser for meget, meget væsentligt, nemlig det, at vi har sikret nogle mennesker lov til at have samvittighedsfrihed på nogle bestemte områder. Vi er lidt betænkelige ved uden forbehold at få præciseret forpligtelsen til at efterkomme tjenesteforskrifter, hvis vi ikke også får sagt, at der er dog visse situationer, hvor man af samvittighedsgrunde kan få lov til at sige, at det dér vil man ikke.

Vi undrer os også lidt over, at man i bemærkningerne – og selvfølgelig ligeledes i stk. 3 – er så optaget af at få inddraget organisationerne. Vi er helt enige i det, som ministeren sagde: at der er et problem for de tjenestemænd, der ikke er medlemmer af en organisation. Derfor er vi principielt imod, at en tjenestemand får en forpligtelse til at inddrage en organisation, når vi ved, at tjenestemanden måske slet ikke er medlem af den organisation og ikke ønsker at være det. Så organisationerne må kun komme til at kunne stå som et tilbud; det må ikke blive en pligt.

Alt i alt må vi sige, at det ikke er den helt store begejstring, vi er i stand til at udvise over for forslaget. Vi har ikke nogen særlig tiltro til, at vi kan blive enige om at gennemføre det.

Ebba Strange (SF):

Jeg kan ikke takke for den store tilslutning, det ville være forkert, eftersom der vel ikke er et eneste parti, der har tilsluttet sig forslaget. Det vil jeg derfor lade være med og i stedet

forklare lidt om, hvorfor vi har fremsat dette forslag på nuværende tidspunkt, idet kritikken har været rejst på forskellige niveauer.

Det første niveau var det, finansministeren indledte med at fremføre, og som andre ordførere fulgte op, nemlig at det er forhastet at drage konklusioner, så længe dommerundersøgelsen vedrørende tamilsagen er i gang, og at det kan komme til at påvirke undersøgelsesretten, at Folketinget beskæftiger sig med en udløber af tamilsagen.

Jeg vil gerne sige – og det er helt ærligt ment – at det ikke er SF's formål eller mening med dette forslag at drage konklusioner. Men jeg tror, det har påvirket alle folketingsmedlemmer, at der under undersøgelsesrettens arbejde er fremkommet udsagn fra tjenestemænd om, at de faktisk anså en af de ordrer, de havde fået, for at være på kant med loven. I stedet for at have prøvet at sige fra over for den pågældende minister og i stedet for at drage yderligere konklusioner valgte de at gå stille med dørene og eventuelt skrive dagbog derhjemme. Det gjorde et rystende indtryk på mig, for jeg troede noget andet om vores embedsstand.

Jeg kan huske, at jeg havde et avisindlæg på det tidspunkt, hvor jeg sagde, at de må da have en forpligtelse til, hvis de ikke kan komme igennem med det over for ministeren, så i hvert fald at gå ud til offentligheden og sige, at dette er for galt. Så stærk kan loyaliteten vel ikke være. Jeg er helt enig i, som også SF's ordfører var inde på, at vi skal have en loyal og solid embedsstand; vi skal ikke have statssekretærer, der er politisk udpegede. Men et eller andet sted går der efter vores opfattelse en grænse for den loyalitet.

Så gik vi i gang med at kigge på tjenestemandensloven for at se, om det kunne være tjenestemandensloven, der trængte til en præcisering på dette område, for selvfølgelig har fru Lone Dybkjær ret i, at det ikke er lovligt for nogen i Danmark at gøre noget ulovligt. Det, der er ulovligt, er ulovligt for alle. Og vi fandt ud af, at vi mener, vi trænger til denne præcisering, uanset hvilket resultat dommerundersøgelsen kommer til.

Og her vil jeg gerne svare, at vi ikke fra SF's side har lyst til at påvirke undersøgelsesretten, og vi prøver ikke at drage forhastede konklusioner. Men vi er af den opfattelse, at uanset hvilket resultat man kommer til derovre, er

[Ebba Strange]

dette en ændring af tjenestemandsløven, som vi synes bør gennemføres under alle omstændigheder.

Jeg havde fat i en gren af sagen i et spørgsmål til indenrigsministeren sidste efterår foranlediget af en artikel i en avis om, at det hypotigt skete, at tjenestemænd ude i kommunerne udførte opgaver, som i virkeligheden var i modstrid med loven. Det rystede mig ærligt talt. Og indenrigsministeren svarede, at det ikke var hans bord; det sorterede under tilsynsmyndighederne i amterne og kommunerne.

Det er sådanne ting, der får os til at sige, at denne her ændring ikke påvirker noget, den drager ikke konklusioner, den må under alle omstændigheder gennemføres.

Der er også fra flere sider blevet rejst tvivl om, hvorvidt vi her fra lovgivningsmagts side skal eller kan inddrage private organisationer, som vi gør det i vores forslag. Vi har naturligvis også i SF drøftet, om vi kan det. Og det var det nærmeste, vi kom det. Det, vi drøftede, var, at hvis man nu er i sådan en klemme, at man vurderer den tjenestebefaling, man har fået, som stridende mod lovgivningen, men ikke kan overbevise sin politiske foresatte om, at sådan er det, hvor kan man så egentlig gå hen og få et godt råd? Hvor kan man gå hen og sige: »Jeg er meget stærkt i tvivl. Efter min opfattelse er denne tjenestebefaling på kant med loven, men jeg kan ikke komme igennem med det over for mine foresatte. Kan I ikke hjælpe mig?«

Jeg må indrømme, at det undrer mig lidt, at nogle tjenestemænd ikke selv er gået til deres organisation, men jeg kan også – og det er vi inde på i bemærkningerne – forestille mig, at det har noget at gøre med, at man også har tavshedspligt i forbindelse med de sager, man sidder og arbejder med i administrationen. Derfor valgte vi den forhandlingsberettigede organisation som den, man kunne gå til.

Som fru Lilli Gyldenkilde var inde på, nævner vi i bemærkningerne, at måske kunne Folketingets Ombudsmand bruges, og vi er åbne for at drøfte, hvem der i givet fald kan bruges til en sådan rolle. Nu kan jeg se, at det ikke bliver på denne side af sommerferien, at vi kommer videre med denne drøftelse, men måske gør vi det senere, og så er vi parate til at drøfte, om det er den forhandlingsberettigede organisation eller det er noget andet.

Hr. Hans Jørgen Jensen peger som ordfører for Socialdemokratiet på, at stk. 2, som vi foreslår som ændring til § 10 efter stk. 1, skulle være overflødig, idet hr. Hans Jørgen Jensen mener, at det er omfattet af stk. 3. Det kan man diskutere. Vi synes, at det, der i forvejen står i stk. 1, er sådan en mere generelt formuleret regel om, at man skal overholde de regler, der gælder for ens stilling, når man er tjenestemand. Det ville vi godt have præciseret til, at man også skal overholde de tjenesteforskrifter, der gælder.

Når vi så har præciseret det, går vi over og siger i stk. 3, at hvis denne tjenesteforskrift – og ved tjenesteforskrifter forstår vi selvfølgelig de ordrer, man får skriftligt eller mundtligt af sine overordnede – efter embedsmandens vurdering er i manglende overensstemmelse med lovgivningen, så er det, dette forslag skulle træde i kraft. Det kan synes overflødig; vi syntes ikke, det var det.

Men i det hele taget er hele lovforslaget jo helst overflødig, det er klart, og derfor har vi også henvist til en del af den juridiske litteratur, der foreligger, hvori man går ud fra, at sådan er retstilstanden, sådan som det, vi nu beskriver. Det er kun, fordi vi er blevet opmærksomme på, at sådan har retstilstanden ikke været i alle tilfælde, at vi har fundet det nødvendigt at fremsætte dette lovforslag.

Jeg vil gerne sige til hr. Kai Dige Bach, at dette ikke er at lovgive for en enkelt sag; det er at lovgive helt generelt, således at der ikke hos nogen tjenestemænd skal være nogen usikkerhed om, hvad det er, der er deres loyalitetsforpligtelse, og hvad det er, der er deres rettigheder i forhold til tjenestemandsløven.

Til sidst til hr. Glønborg, som godt kunne tænke sig, at vi også drøftede nogle andre ting i forbindelse med tjenestemandsløven, altså at man skulle kunne undlade at udføre tjenesteforskrifter, der er i strid med ens samvittighed. Det har vi slet ikke drøftet i forbindelse med dette lovforslag. Der har vi alene interesseret os for lovligheden, så jeg vil ikke kommentere eller forholde mig til hr. Glønborgs synspunkt. Jeg mener, at når man er ansat som tjenestemand, skal man i det store og hele gøre det, der ligger inden for ens embedsområde, og hvis det er i overensstemmelse med loven, mener jeg også, man skal udføre det. Men det kan godt være, der er nogle tilfælde – jeg kan ikke

[Ebba Strange]

umiddelbart komme i tanker om dem – hvor det, man får ordrer til, er så meget i strid med ens samvittighed, at man nægter det.

Jeg ved ikke rigtig, hvad hr. Glønborg tænker på, for hvis vi er ude i de store sager i verden, i de processer, der i øjeblikket kører i Tyskland, og de processer, der har kørt andre steder, så er det klart, at dér er jeg enig med hr. Glønborg. Men så går jeg også ud fra, at danske embedsmænd ville sige fra, selv om det skulle være gældende lov. Men det kan jeg slet ikke forestille mig. Helt derude tør jeg slet ikke bevæge mig, ikke i dag i hvert fald.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Kun lige et par bemærkninger til opklaring. Jeg ville ikke ind i en drøftelse af enkelthederne, og derfor nævnte jeg ingen eksempler, men jeg troede, at fru Ebba Strange var klar over, hvad det var, jeg tænkte på. Jeg tænker helt konkret på retten til at undlade at medvirke ved abortindgreb, hvor vi har samvittighedsfrihed sikret i dag. Og for præsternes vedkommende f.eks. tænker jeg på retten til at nægte at vie fraskilte. Der er enkelte steder, hvor vi har givet samvittighedsfrihed til nogle enkelte, og den ønsker vi ikke antastet. Det var blot det, jeg ville sikre mig.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 175:

Forslag til lov om ændring af lov om rettens pleje i Grønland.

Af justitsministeren (Engell).

(Fremsat 15/1 92).

Lovforslaget sættes til forhandling.

*Forhandling***Rosing (S):**

Grønlands Landsting har i landstingslov nr. 11 af 20. oktober 1988 en bestemmelse om parlamentarisk immunitet for medlemmer af Landstinget. Denne bestemmelse har dog kun beskyttet medlemmerne under samlingerne, der, som det vil vides, finder sted to gange om året, forår og efterår.

Det grønlandske hjemmestyre har derfor ønsket at tilpasse denne bestemmelse til de forhold, der i henhold til grundloven er gældende for medlemmer af Folketinget. Det er naturligvis tilfredsstillende at kunne konstatere, at justitsministeren har fulgt dette ønske med fremsættelsen af dette forslag om ændring af lov om rettens pleje i Grønland.

Endvidere medfører de ændringer, vi i dag beskæftiger os med, bl.a., at afgiftskrav i Grønland vil kunne inddrives umiddelbart, det vil sige, uden at kravet forinden skal fastslås ved dom eller retsforlig. Denne mulighed har hidtil kun været gældende for skattekrav; med andre ord er der her tale om en effektivisering, som er i overensstemmelse med hjemmestyrets ønske.

Grønlands Landsting har haft ændringerne til udtalelse hos relevante grønlandske instanser, uden at det har givet anledning til særlige bemærkninger, og har efterfølgende under efterårssamlingen 1991 enstemmigt anbefalet dem til vedtagelse i Folketinget.

Jeg skal derfor også anbefale lovforslagets vedtagelse.

Fischer (KF):

Jeg skal meddele, at den konservative folketingsgruppe kan støtte det af justitsministeren fremsatte lovforslag.

Steenholdt (V):

Nærværende lovforslag om ændring af lov om rettens pleje i Grønland har været drøftet i Landstinget, og samtlige partier har anbefalet ændringerne til vedtagelse.

Tvangsinddrivelse af afgiftskrav, uden at kravet forinden slås fast ved dom eller retsfor-